

De Eerste Steken

De volgende ochtend voelde anders dan andere ochtenden.

Charlie werd wakker met dat tintelende gevoel dat je alleen hebt op dagen waarop er IETS gaat gebeuren. Hij wist nog niet precies wat, maar zijn buik wist het al.

Hij schoof de dekens opzij, liep op zijn tenen naar de geheime stof la en trok hem langzaam open. De lapjes lagen alsof ze op hem wachtten. Sommige waren harig, andere waren wat pluiziger. Één lapje was zelfs licht gekruld, alsof het een eigen wil had.

“Vandaag,” fluisterde Charlie.
“Vandaag gaan jullie iets worden.”

Hij legde alle lapjes op zijn bed en haalde mama's oude naaidoos uit de kast.

De doos rook naar hout, en naar oma's huis, naar thee en van die koekjes die altijd te snel op waren. Binnenin lag alles wat hij nodig had. Draad, schaar, knopen, speldenkussen en die ene naald waar oma altijd mee werkte.

Charlie pakte het eerste lapje. Het zilvergrijze stuk dat hij als allereerste gevonden had.

Voorzichtig vouwde hij het dubbel, net als in de tekeningen die hij gisteren had gemaakt.

“Twee pootjes dus...of misschien begin ik met een buik,” mompelde hij terwijl hij fronste.

Hij voelde zijn hart bonzen toen hij het eerste steekje zette. De draad gleed door de stof, alsof het al tientallen keren geoefend had. Blij om eindelijk te mogen doen waar het voor gemaakt was.

Steekje voor steekje...

De lapjes begonnen logische vormen te maken.

Twee lange stukken werden armen.

Een ronde vorm werd een buik.

De zachte , pluizige slierten vormden een soort lange vacht die bijna glansde.

Tijdens het naaien gebeurde er iets vreemds. Af en toe leek de hele lapjes berg even te bewegen, heel subtiel, alsof er een zachte wind doorheen ging. Charlie wreef in zijn ogen, want dat kon natuurlijk niet.

Of wel?

“Misschien hou ik me voor de gek,” fluisterde hij, maar diep in zijn buik voelde hij het...de lapjes wilden iets worden. En ze wisten precies wát.

Tegen de tijd dat de zon door zijn gordijnen scheen, lag er op zijn bed een half-dier.

Geen echt dier natuurlijk...nog niet.

Het had een harige buik, lange slungelige armen, en iets wat misschien een snuit zou kunnen worden.

Hij slikte.

“Oké, we zijn begonnen.”

Hij wilde net opnieuw naar een lapje grijpen toen hij iets hoorde. Heel zacht.

Een soort ZUCHTJE.

Het stof leek mee te ademen.

Charlie keek achterom om zeker te zijn dat niemand in de deuropening stond.

Nee.

Hij was alleen.

Alleen met een hoop stof die zich gedroeg alsof het wakker wilde worden.

